

Szekely Fanni 1 km-t utaztunk.

Pillanat merengése

Mit ér az erőfeszítés, mely a céltalanság igénytelen közönyfalába kíván beleütközni minduntalan?

Mit ér az olvasatlan szó és a meg nem hallgatott hang egy kiabáló bőbeszédű világban?

Mit ér az alkotó szellem halálsikolya a robotzakatolásban?

Mit ér az egész a részhalmaz-uralom nyomorában?

Mit ér a tiltakozás az elnémító zsarnokságban?

Mit ér a tartalom az üres gondolatokban?

Mit ér a rend a kuszaságban?

Mit érünk el?

Mit érsz el?

Mit ér?

Mi ér?

Fénysugár.

Felhők közül kitűnik.

Rejtekének légfüggönye oszlik.

Felhők kíméletlen fala lágyan foszlik.

Benned talán a köd is egyre inkább oszlik.

Talán még nem cselekszed, de már elhatározod.

Talán még nem mondod, de már levegő feszíti melled.

Talán már te is hinni mered, miközben a sok közönyös csak mered:

Semmi sem marad változatlan, vagy minden az, ha a szívben meg nem dobban,

S nem vált ritmust, nem remeg bele abba a felismerésbe, hogy eljött a Pillanat arra,

Hogy kitáruljon végre ablaka a nagyvilágra, s a merengő meredt ember béna torzójából

Tavaszi melengető virágillatú levegő hívogassa elő a téli dermedtségből kitörő termővé válást,

Hogy végre felszakadjon a tettvágy dicső kiáltása, s megmozdítsa a tapasztalás, hogy él, s nem álmodik

Fájdalommal bár, de nekiiramodik, mert tudja, befejezni hivatott egy befejezetlen verset egy

Valódi Teremtő pillanatban, ezért hát dalra fakad, mint fészeklakó madárka

Kiengedi hangját a fás-leveles-odvas-borzas nagyvilágba:

S üzeni, élek immár s hang vagyok:

Távoli-közeli-zenei rezgés,

Létzizegés...